

Іван. А полежати на ньому можна?

Явдоха. Де ж таки! Бога бійтесь! . . .
Нова канапка, а ви з ногами . . .

Іван. Не можна — не можна! . . . Я в вас нароблю цигарок, а потім піду в леваду, там на траві полежу. Трава тиха, як і я: мни, скільки хочеш — мовчить.

Явдоха. А вас же хто мене?

Іван. Життя!

Явдоха. Бо кажуть, ви самі винні . . .

Іван. А? . . . Винен? . . . Може! Знаєте, занадто вже багато судців: куди не гляну, суддю побачу! А може ж і судді винні! . . . Винен? Ха! А в чім моя вина? У тім, що я писарь, а не генерал . . .

Явдоха. Я кажу те, що чула.

Іван. Знаєте, Явдохо, ви розумна людина, і не пристало вам за другими, як сороці, говорити пусті слова! . . . Є люде, що вік працюють, життя творять, — це ваш чоловік, Карпо, мій брат, падаю ниць перед ним; є люде, що все своє життя з праці других забірають і нічого в життя людське не кладуть, — це брати мої: Михайло, Петро, — і з ними носяться, як з писаною торбою . . . Суєта! . . . Я ж попав на корабель непевний, кораб розбито й викинуто мене на берег, я обмок, замерз, сушусь і гріюсь, а всі кричать: ледащо! Піждіть! Дайте обсохнути й нагріться!